ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

Πολιτική Έφεση Αρ. 294/17

21 Ιανουαρίου, 2026

[ΜΑΛΑΧΤΟΣ, ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, ΕΦΡΑΙΜ, Δ/ΣΤΕΣ]

GOLDEN LAND DEVELOPERS LIMITED

Εφεσείουσα,

ν.

ΠΕΤΡΟΥ ΙΩΑΝΝΙΔΗ

Εφεσίβλητου.

.....

Κ. Καλλής, για Καλλής & Καλλής Δ.Ε.Π.Ε., για την Εφεσείουσα.

Χρ. Δημητριάδης, για Κώστας Π. Δημητριάδης Δ.Ε.Π.Ε., για τον Εφεσίβλητο.

.....

ΜΑΛΑΧΤΟΣ, Δ.: Η απόφαση του Δικαστηρίου δεν είναι ομόφωνη. Την απόφαση της πλειοψηφίας θα δώσει η Εφραίμ, Δ. Με αυτή συμφωνεί και ο Ιωαννίδης, Δ.. Διιστάμενη απόφαση θα δοθεί από εμένα.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

(Πλειοψηφίας)

ΕΦΡΑΙΜ, Δ.: Ο Εφεσίβλητος και ο Τριτοδιάδικος στην πρωτόδικη διαδικασία ήταν οι μοναδικοί διευθυντές και μέτοχοι ανά 50% της Εφεσείουσας εταιρείας. Αποτέλεσε παραδεκτό γεγονός ότι δυνάμει συμφωνίας ημερ. 12.2.2008, ο Εφεσίβλητος θα πωλούσε στον Τριτοδιάδικο το μερίδιο του στην εταιρεία, ήτοι 2500 μετοχές, έναντι του ποσού των €3.558.063 (ΛΚ2.100.000) και η Εφεσείουσα θα κατέβαλλε μέρισμα στους μετόχους της ύψους €3.417.202,90 (ΛΚ2 εκ.) και προς τον σκοπό καταβολής αυτού, θα συνήπτε δάνειο. Στη συμφωνία αναφερόταν ότι η Εφεσείουσα εκτιμήθηκε από τον λογιστή της, στο ποσό των €10.593.329 (ΛΚ6.200.000). Η εκτίμηση έγινε για σκοπούς πώλησης των μετοχών της είτε σε τρίτους είτε σε μετόχους της Εφεσείουσας.

Δηλώθηκε επίσης ως παραδεκτό γεγονός ότι ο Εφεσίβλητος έλαβε από την Εφεσείουσα δάνειο για το ποσό των €458.538,15, «*την ύπαρξη του οποίου παραδέχεται ως αυτό διαλαμβάνεται στους εξελεγμένους λογαριασμούς της Εφεσείουσας*». Δηλώθηκε επίσης πως υπήρχε αμφισβήτηση για την υποχρέωση αποπληρωμής ή απόδοσης αυτού από τον Εφεσίβλητο, «*δεδομένων των συμφωνιών που είχαν γίνει μεταξύ [Εφεσίβλητου] και [Τριτοδιάδικου] ημερ.*

12.2.2008 το οποίο παραμένει θέμα προς εξέταση». Παραδεκτό ήταν και το γεγονός ότι και ο Τριτοδιάδικος είχε λάβει ως δάνειο από την Εφεσείουσα το ποσό των €462.147.

Η Εφεσείουσα ήγειρε την επίδικη αγωγή με την οποία αξίωνε εναντίον του Εφεσίβλητου την αποπληρωμή του δανείου, ισχυριζόμενη πως αυτό εξακολουθούσε να οφειλόταν ανεξαρτήτως της συμφωνίας ημερ. 12.2.2008.

Ο Εφεσίβλητος αρνήθηκε πως υπείχε υποχρέωση πληρωμής του δανείου. Ήταν η θέση του πως για σκοπούς της συμφωνίας, η αξία των περιουσιακών στοιχείων της Εφεσείουσας εκτιμήθηκε χωρίς να ληφθούν υπόψη δάνεια ή φόροι και πως λόγω του ότι και οι δύο μοναδικοί διευθυντές και μέτοχοι έλαβαν από την Εφεσείουσα ποσά του ιδίου ύψους, συμφώνησαν με την Εφεσείουσα ότι θα απαλλάσσονταν και οι δύο από την υποχρέωση πληρωμής τους, εξού και δεν συμπεριλήφθηκαν κατά την εκτίμηση της αξίας των περιουσιακών στοιχείων της Εφεσείουσας. Ήταν περαιτέρω ισχυρισμός του ότι το συμφωνηθέν ποσό το οποίο θα λάμβανε δυνάμει της συμφωνίας ήταν το καθαρό μέρισμα, εφόσον οι φόροι είχαν αποκοπεί και η πληρωμή τους θα γινόταν από την Εφεσείουσα. Σε περίπτωση δε που ήθελε κριθεί ότι αυτός είχε υποχρέωση να πληρώσει το ποσό του δανείου, τότε πρόσθεσε τον

Τριτοδιάδικο εναντίον του οποίου αξίωνε κάλυψη ή αποζημίωση για το εν λόγω ποσό.

Ο Τριτοδιάδικος, με τη σειρά του, ισχυρίστηκε ότι με την καταβολή από τον ίδιο του συμφωνηθέντος ποσού, ο Εφεσίβλητος του μεταβίβασε τις μετοχές που κατείχε. Αρνήθηκε ότι με τη συμφωνία το δάνειο είχε διαγραφεί, ισχυριζόμενος πως ο Εφεσίβλητος είχε την υποχρέωση καταβολής του.

Κατά την ακρόαση της αγωγής, κατέθεσαν ο Τριτοδιάδικος τόσο για την Εφεσείουσα όσο και για την πλευρά του, και λειτουργός στο Γραφείο Φορολογίας, Μ.Ε.2. Για τον Εφεσίβλητο, κατέθεσε ο ίδιος και κάλεσε ως μάρτυρα τη δικηγόρο Πηνελόπη Αθανασίου Μάντη, Μ.Υ.2, η οποία είχε συντάξει την συμφωνία ημερ. 12.2.2008.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο δέχθηκε ως αξιόπιστη τη μαρτυρία του Εφεσίβλητου, σημειώνοντας ότι ο Τριτοδιάδικος «*βασίσθηκε περισσότερο στα διαλαμβανόμενα*» στη συμφωνία «*για να επιμένει πως το …. δάνειο, εξακολουθεί να οφείλεται από τον καθένα από αυτούς και ότι ως τέτοιο παρουσιάζεται στα βιβλία της εταιρείας*».

Αναφέρθηκε σε διάφορα σημεία της δοθείσας μαρτυρίας, για να καταλήξει πως ο Εφεσίβλητος δεν υπείχε υποχρέωση

αποπληρωμής ή επιστροφής του αξιούμενου ποσού. Συνεπεία αυτής της κατάληξης, το πρωτόδικο Δικαστήριο απέρριψε τόσο την απαίτηση της Εφεσείουσας όσο και την απαίτηση του Εφεσίβλητου εναντίον του Τριτοδιαδίκου.

Η Εφεσείουσα δεν έμεινε ικανοποιημένη με το αποτέλεσμα της πρωτόδικης απόφασης και καταχώρισε την παρούσα Έφεση. Με αυτή προβάλλει ένα λόγο έφεσης ο οποίος αφορά στο ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο «*εσφαλμένα έκρινε πως ο [Εφεσίβλητος] "δεν υπέχει υποχρέωση πληρωμής ή επιστροφής" του επίδικου δανείου και "συνακόλουθα η σχετική αξίωση … δεν μπορεί να πετύχει"*». Ακολουθεί η αιτιολογία του λόγου έφεσης, στην οποία γίνεται αναφορά σε λανθασμένη αξιολόγηση της μαρτυρίας, χωρίς να περιλαμβάνεται ισχυρισμός για αποδοχή μαρτυρίας η οποία δεν εκαλύπτετο από τα δικόγραφα. Ουσιαστικά η Εφεσείουσα αμφισβητεί την αξιολόγηση της μαρτυρίας στην οποία προέβη το πρωτόδικο Δικαστήριο και την τελική του κατάληξη.

Είναι πάγια νομολογημένο ότι το Εφετείο επεμβαίνει μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις στον τρόπο αξιολόγησης της μαρτυρίας από το πρωτόδικο Δικαστήριο. Όπως έχει τονιστεί, μεταξύ άλλων, στην υπόθεση ***S.K. Masters Developments Ltd v. Κυρατζής κ.ά., Πολ. Έφ. Αρ. 49/2015, ημερ. 22.6.2023***, η αξιολόγηση της

μαρτυρίας ανήκει στο πρωτόδικο Δικαστήριο το οποίο είχε την ευκαιρία να ακούσει τους μάρτυρες και να παρακολουθήσει τη συμπεριφορά τους στο εδώλιο του μάρτυρα. Το Εφετείο επεμβαίνει μόνο όταν τα ευρήματα αξιοπιστίας είναι εξ αντικειμένου ανυπόστατα, παράλογα ή αυθαίρετα. Περαιτέρω, το Εφετείο επεμβαίνει εκεί όπου τα ευρήματα γεγονότων δεν υποστηρίζονται από τη μαρτυρία που το πρωτόδικο Δικαστήριο έχει αποδεχθεί ως αξιόπιστη.

Η χορήγηση του δανείου από την Εφεσείουσα προς τον Εφεσίβλητο και το γεγονός ότι αυτό παρουσιάζεται στους λογαριασμούς της Εφεσείουσας για το έτος 2008 αποτέλεσε παραδεκτό γεγονός. Παραδεκτό επίσης ήταν και το γεγονός ότι και ο Τριτοδιάδικος έλαβε δάνειο από την Εφεσείουσα ύψους €462.147.

Στο πλαίσιο της πρωτόδικης διαδικασίας δεν δόθηκε μαρτυρία για τον χρόνο χορήγησης του δανείου στον Εφεσίβλητο, εντούτοις είναι κοινό έδαφος ότι αυτό ουδέποτε πληρώθηκε μέχρι και τη σύναψη της συμφωνίας ημερ. 12.2.2008, εξού και φαινόταν στους λογαριασμούς της Εφεσείουσας για το 2008.

Παρά ταύτα, στο πλαίσιο του παραδεκτού γεγονότος δηλώθηκε ρητώς ότι υπήρχε αμφισβήτηση για την υποχρέωση αποπληρωμής

ή απόδοσης αυτού, λόγω της συμφωνίας ημερ. 12.2.2008. Επομένως, ήταν σαφές πως το δάνειο είχε μεν δοθεί στον Εφεσίβλητο και παρουσιαζόταν στους λογαριασμούς του 2008, αλλά η υποχρέωση αποπληρωμής ήταν επίδικο ζήτημα.

Αποτελεί βασική αρχή του εταιρικού δικαίου ότι κάθε νομικό πρόσωπο είναι ξεχωριστή οντότητα από τους μετόχους και διευθυντές του (βλ. ***Salomon v. Salomon (1987) A.C. 22*** και ***Καλησπέρα ν. Δρυάδη κ.ά. (1998) 1(Β) Α.Α.Δ. 867***). Επομένως, το ζητούμενο στην υπό εξέταση υπόθεση ήταν το κατά πόσο υπήρχε συμφωνία μεταξύ της Εφεσείουσας και του Εφεσίβλητου για την απαλλαγή από την υποχρέωση αποπληρωμής του χρέους του προς την Εφεσείουσα.

Η Εφεσείουσα αξίωνε το ποσό του δανείου ως οφειλόμενο προς αυτήν από τον Εφεσίβλητο. Ήταν δικογραφημένος ισχυρισμός του Εφεσίβλητου πως η Εφεσείουσα ουδέν ποσό δύναται να αξιώνει από αυτόν στη βάση της συμφωνίας ημερ. 12.2.2008. Περαιτέρω, ισχυρίστηκε ότι στην πραγματικότητα η Εφεσείουσα και ο Τριτοδιάδικος κατά τη σύναψη της συμφωνίας ημερ. 12.2.2008 «*ταυτίζονται*» και επομένως η παρούσα «*είναι κατάλληλη περίπτωση για άρση του εταιρικού πέπλου*», στη βάση του ότι η συμφωνία δέσμευε την Εφεσείουσα εταιρεία. Η Εφεσείουσα, με τη σειρά της,

στην απάντηση της, αρνήθηκε τη σύναψη τέτοιας συμφωνίας εκ μέρους της Εφεσείουσας, ισχυριζόμενη ότι η τελευταία ουδέποτε συμφώνησε να χαρίσει ή διαγράψει το εν λόγω ποσό και ότι αυτή αποτελεί ξεχωριστή νομική οντότητα που δεν ταυτίζεται με τον Τριτοδιάδικο και ούτε χρησιμοποιήθηκε «*ως όχημα για τον σκοπό επίτευξης αθέμιτου οφέλους*» από τον Εφεσίβλητο.

Το κατά πόσο υπήρξε συμφωνία για απαλλαγή των διευθυντών και μετόχων της Εφεσείουσας ήταν επίδικο ζήτημα, εξού και η αξιολόγηση της μαρτυρίας αποσκοπούσε στην επίλυση αυτού του ζητήματος. Σε αυτό το πλαίσιο, το πρωτόδικο Δικαστήριο εξέτασε με επιμέλεια το σύνολο της μαρτυρίας για να καταλήξει στο κατά πόσο ο Εφεσίβλητος είχε την υποχρέωση να πληρώσει το δάνειο που έλαβε από την Εφεσείουσα. Με δεδομένο το γεγονός ότι το ποσό του δανείου παρουσιάζεται στα βιβλία της Εφεσείουσας, το πρωτόδικο Δικαστήριο παρέπεμψε στη μαρτυρία του Μ.Ε.2, σύμφωνα με την οποία για το έτος 2008 η φορολογική δήλωση της Εφεσείουσας, η οποία θα έπρεπε να περιλαμβάνει και τα υπόλοιπα των διευθυντών, χρεωστικά ή πιστωτικά, παρουσίαζε κενό, δηλαδή μηδέν. Με άλλα λόγια, η ίδια η Εφεσείουσα αναγνώρισε πως δεν υπήρχε οφειλή εκ μέρους του Εφεσίβλητου.

Η μαρτυρία του Μ.Ε.2 παρέμεινε αδιαμφισβήτητη και επομένως ορθά το πρωτόδικο Δικαστήριο αναφέρθηκε σε αυτή. Ορθά το πρωτόδικο Δικαστήριο απέδωσε σημασία στη φορολογική δήλωση. Όμως, αυτό δεν ήταν το μοναδικό στοιχείο το οποίο έλαβε υπόψη. Υπήρχε η μαρτυρία του Εφεσίβλητου ότι στα επτά έτη συμμετοχής του και του Τριτοδιαδίκου ως μετόχων και διευθυντών της Εφεσείουσας, έλαβαν ισόποσα ποσά, κάτι το οποίο καταδεικνύεται από το ύψος των ποσών των δανείων που έλαβαν από την Εφεσείουσα. Το πρωτόδικο Δικαστήριο εύστοχα επεσήμανε ότι η διαφορά μεταξύ των δύο ποσών «*είναι μικρή σε βαθμό που να θεωρούνται ίσα*». Έχουν μια διαφορά €3.608,86 η οποία είναι πράγματι μικρή σε συνάρτηση με το συνολικό ποσό που έκαστος έλαβε. Το πρωτόδικο Δικαστήριο ανέφερε ακολούθως πως τα δύο αυτά ποσά ουσιαστικά έτυχαν της ίδιας μεταχείρισης σε σχέση με τους λογαριασμούς και τις φορολογικές δηλώσεις της Εφεσείουσας.

Η Εφεσείουσα προβάλλει τη θέση πως οι λογαριασμοί υπερίσχυαν έναντι των φορολογικών δηλώσεων, σύμφωνα με το ***άρθρο 189*** του ***περί Εταιρειών Νόμου, Κεφ. 113*** και επομένως το πρωτόδικο Δικαστήριο έπρεπε να είχε στηριχθεί στους λογαριασμούς και όχι στις φορολογικές δηλώσεις. Το εν λόγω άρθρο επιβάλλει μόνο την υποχρέωση συμπερίληψης του ποσού των

δανείων που δόθηκαν σε αξιωματούχους της εταιρείας από την τελευταία. Το πρωτόδικο Δικαστήριο ορθά συνεκτίμησε όλα τα ενώπιον του δεδομένα, συμπεριλαμβανομένων και των φορολογικών δηλώσεων, για να καταλήξει υπέρ της αποδοχής της εκδοχής του Εφεσίβλητου. Άλλωστε, αξίζει να σημειωθεί ότι αυτή η θέση συνάδει και με τη μαρτυρία της Μ.Υ.2, η οποία και δεν αμφισβητήθηκε. Αυτή η μάρτυρας επιβεβαίωσε ότι υπήρχε ενδιαφερόμενος τρίτος αγοραστής των μετοχών του Εφεσίβλητου και ότι για σκοπούς εκτίμησης της αξίας της Εφεσείουσας και σύναψης της συμφωνίας ημερ. 12.2.2008, δεν λήφθηκαν υπόψη τα δάνεια που οι διευθυντές και μέτοχοι είχαν λάβει.

Θεωρούμε ότι η αξιολόγηση της μαρτυρίας στην οποία προέβη το πρωτόδικο Δικαστήριο, έγινε σφαιρικά με πλήρη αιτιολόγηση και στο ορθό πλαίσιο, καταλήγοντας σε εύλογα και δικαιολογημένα συμπεράσματα.

Υπό το φως των πιο πάνω, δεν δικαιολογείται η οποιαδήποτε επέμβαση μας.

Η Έφεση απορρίπτεται.

€3.500 έξοδα Έφεσης, πλέον ΦΠΑ αν υπάρχει, επιδικάζονται υπέρ του Εφεσίβλητου και εναντίον της Εφεσείουσας.

Ι. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, Δ.

Ε. ΕΦΡΑΙΜ, Δ.

/κβπ

ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

Πολιτική Έφεση Αρ. 294/17

21 Ιανουαρίου, 2026

[ΜΑΛΑΧΤΟΣ, ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, ΕΦΡΑΙΜ, Δ/ΣΤΕΣ]

GOLDEN LAND DEVELOPERS LIMITED

Εφεσείουσα,

v.

ΠΕΤΡΟΥ ΙΩΑΝΝΙΔΗ

Εφεσίβλητου.

.....

Κ. Καλλής, για Καλλής & Καλλής Δ.Ε.Π.Ε., για την Εφεσείουσα.

Χρ. Δημητριάδης, για Κώστας Π. Δημητριάδης Δ.Ε.Π.Ε., για τον Εφεσίβλητο.

.....

Α Π Ο Φ Α Σ Η
(Μειοψηφίας)

ΜΑΛΑΧΤΟΣ, Δ.: Δεν μπορώ να συμφωνήσω με την απόφαση των συναδέλφων μου της πλειοψηφίας. Έχοντας διεξέλθει το δικόγραφο υπεράσπισης του Εφεσίβλητου, διαπίστωση μου είναι ότι δεν

περιλαμβάνει ισχυρισμό ότι η Εφεσείουσα εταιρεία συμφώνησε να αποποιηθεί του δικαιώματος της να εισπράξει από αυτόν το δάνειο των €458.538,15, το οποίο είναι παραδεχτό γεγονός ότι ο Εφεσίβλητος είχε λάβει από αυτή και ουδέποτε εξόφλησε. Παρατίθενται αυτούσιες οι σχετικές παράγραφοι από το δικόγραφο υπεράσπισης του Εφεσίβλητου:

> «5. Ο εναγόμενος αρνείται κατηγορηματικά τους ισχυρισμούς της παρ.10 της έκθεσης απαίτησης. Σε καμία περίπτωση χρωστά στην ενάγουσα εταιρεία τα ποσά που αναφέρονται στην παράγραφο αυτή. Ο εναγόμενος και [ο] Αναξαγόρας Γεωργίου που ήταν οι μοναδικοί μέτοχοι της ενάγουσας εταιρείας, εισέπραξαν τα ίδια ακριβώς ποσά τα οποία φαίνονται στα βιβλία (της εταιρείας) υπό μορφή δανείων και/ή οφειλών και/ή άλλως από την εταιρεία. Όταν η εταιρεία εκτιμήθηκε τα δάνεια και/ή οφειλές δεν λήφθηκαν υπόψη ως περιουσιακό στοιχείο. Θα διαγράφοντο σε περίπτωση πώλησης, είτε σε τρίτο πρόσωπο, είτε σε ένα εκ των μετόχων. Ο εναγόμενος επαναλαμβάνω συμφώνησε να λάβει το καθαρό ποσό των Λ.Κ. £3.100.000 (€5.296.664,40). Όλα αυτά τα ποσά και οι φόροι λήφθηκαν υπ΄όψιν και αποφασίστηκε το καθαρό κατ΄αποκοπή ποσό των £3.100.000 (€5.296.664,40).
>
> 6. Η ενάγουσα ουδέν δύναται να αξιώνει έναντι στον εναγόμενο εξ' αιτίας της παραπάνω **συμφωνίας μεταξύ εναγόμενου και Αναξαγόρα Γεωργίου**. Στην πραγματικότητα η ενάγουσα και ο Αναξαγόρας Γεωργίου ταυτίζονται και η παρούσα είναι κατάλληλη περίπτωση για άρση του εταιρικού πέπλου. Ακόμα και σε περίπτωση που το εταιρικό πέπλο δεν αρθεί ο εναγόμενος έχει ήδη προχωρήσει με αίτηση για άδεια ειδοποίησης του Κ. Γεωργίου ως τριτοδιάδικου, άδεια που το δικαστήριο έχει παραχωρήσει. Έτσι οποιαδήποτε οφειλή εξασφαλισθεί από την εταιρεία διεκδικείται εναντίον του κ. Γεωργίου.»

Η έμφαση είναι δική μου. Ο ισχυρισμός ότι «… *η ενάγουσα και ο Αναξαγόρας Γεωργίου ταυτίζονται και η παρούσα είναι κατάλληλη περίπτωση για άρση του εταιρικού πέπλου*.», δεν συνιστά ισχυρισμό ότι

η εταιρεία συμβλήθηκε με τον Εφεσείοντα. Η δε άρση του εταιρικού πέπλου θα ήταν βοηθητική ώστε να διαφαινόταν, σε μια άλλη περίπτωση, ποιος ήταν πραγματικά πίσω από την εταιρεία σε μια δικαιοπραξία φαινομενικά της εταιρείας. Εδώ είναι το αντίθετο.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο ανέφερε ότι:

> «Ανεξάρτητα με τη συμφωνία ημερ.12.2.2008 η οποία διαλαμβάνει τα συμφωνηθέντα για την πώληση των μετοχών από τον Εναγόμενο προς τον Τριτοδιάδικο, (Αναξαγόρα Γεωργίου), το κείμενο της οποίας είναι σαφές, υπάρχει η σχέση μεταξύ Ενάγουσας και Εναγόμενου με την πρώτη να εκπροσωπείται από τον Μ.Ε.1 Αναξαγόρα Γεωργίου.
>
> Υπενθυμίζεται η αρχή πως η εταιρεία ως νομική οντότητα, δρα και εκπροσωπείται από τους διευθυντές αυτής, οι οποίοι αποτελούν τον ιθύνοντα νου και τα μέλη της, μέσω των οποίων ενεργεί και σκέφτεται».

Εάν ήταν η θέση του Εφεσίβλητου ότι η εταιρεία δια του διευθυντή και εκπροσώπου της Α. Γεωργίου συμβλήθηκε με κάποια παράλληλη συμφωνία μαζί του, που δεν είναι ζήτημα άρσης του εταιρικού πέπλου, όφειλε να προβάλει τον κατάλληλο ισχυρισμό στο δικόγραφο του. Δεν το έπραξε και ούτε και επιχείρησε να υποστηρίξει κάτι τέτοιο με τη μαρτυρία του.

Ούτε δικογραφήθηκε ισχυρισμός ή υποστηρίχθηκε ότι η εταιρεία, έστω χωρίς να είχε προς τούτο συμβληθεί με τον Εφεσίβλητο, αποφάσισε ότι δεν θα διεκδικούσε την είσπραξη του δανείου από τον Εφεσίβλητο ή

δια του Α. Γεωργίου παρέστησε τέτοια θέση στον Εφεσίβλητο ή διαφορετικά ενήργησε καθ' οιονδήποτε τρόπο, ώστε να είναι άδικο και να κωλύεται τώρα από του να εμμένει στην είσπραξη του λαβείν της.

Η πρωτόδικη διαδικασία περιστράφηκε γύρω από τη συμφωνία ημερ.12.2.2008 με την οποία ο Εφεσίβλητος αποχώρησε από διευθυντής και πώλησε τις μετοχές του (50%) στην εταιρεία στον Α. Γεωργίου, έτερο διευθυντή και μέτοχο του υπολοίπου 50%, τριτοδιάδικο στην πρωτόδικη διαδικασία. Καμιά άλλη δικαιοπραξία δεν δικογραφήθηκε και δεν μαρτυρήθηκε ως σχετική. Αυτή όμως, σύμφωνα με τη δικογραφία, τα παραδεκτά γεγονότα και τη μαρτυρία, ήταν συμφωνία μεταξύ των μετόχων της εταιρείας, του Εφεσίβλητου και του Α. Γεωργίου, στην οποία η ίδια η εταιρεία δεν ήταν μέρος.

Έγινε παραδεχτό γεγονός κατά τη δίκη ότι: «*Αμφισβήτηση υπάρχει για την υποχρέωση αποπληρωμής ή την υποχρέωση απόδοσης εκείνου του ποσού από τον εναγόμενο, δεδομένων των συμφωνιών οι οποίες έχουν γίνει* ***μεταξύ εναγομένου και τριτοδιαδίκου*** *ημερ.12.2.2008 το οποίο παραμένει θέμα προς εξέταση*». Η έμφαση και πάλι είναι δική μου. Παρά τη χρήση του πληθυντικού, η συμφωνία ήταν μια. Ήταν και γραπτή και είχε παρουσιαστεί ως τεκμήριο 1.

Το ίδιο το πρωτόδικο Δικαστήριο ανέφερε ότι:

«Η συμφωνία Τεκμήριο 1 αφορά τις σχέσεις μεταξύ Εναγόμενου και Τριτοδιαδίκου. Οι τυχών ευθύνες και υποχρεώσεις δυνάμει αυτής θα εξετασθούν στην περίπτωση κατά την οποία ο Εναγόμενος κριθεί υπόλογος έναντι της Ενάγουσας».

Στην ***Ταμείο Πλεονάζοντος Προσωπικού v. Ονησιφόρου (1989) 1(Ε) Α.Α.Δ. 504***, 511, με αναφορά στην μνημειώδη απόφαση του αγγλικού εφετείου ***Salomon v. Salomon & Co. Ltd [1897] A.C. 22***, αναφέρθηκε ότι: «*Είναι θεμελιακή αρχή δικαίου ότι η εταιρεία περιορισμένης ευθύνης έχει νομική προσωπικότητα εντελώς χωριστή και ανεξάρτητη από τα φυσικά πρόσωπά που την αποτελούν. Η χωριστή της οντότητα διατηρείται οσοσδήποτε είναι ο έλεγχος που ένα ή περισσότερα από τα πρόσωπα αυτά ασκούν στην εταιρεία*».

Το πρωτόδικο Δικαστήριο εσφαλμένα θεώρησε ότι κατά πόσο υφίστατο υποχρέωση από τον Εφεσίβλητο να αποπληρώσει το δάνειο, εξαρτάτο από την αξιοπιστία του ιδίου και του Α. Γεωργίου, δεδομένων των συμφωνιών που έγιναν μεταξύ τους στις 12.2.2008.

Το δικονομικό υπόβαθρο δεν επέτρεπε τέτοια προσέγγιση. Χωρίς να έχει προβληθεί ισχυρισμός στη δικογραφία ότι η εταιρεία συμβλήθηκε, παρέστησε, δεσμεύτηκε ή αποφάσισε οτιδήποτε αναφορικά με το δάνειο του Εφεσίβλητου, το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν μπορούσε να αχθεί στο συμπέρασμα ότι ο Εφεσίβλητος δεν είχε υποχρέωση αποπληρωμής του

δανείου του, επειδή έτσι συμφώνησε με τον Α. Γεωργίου και να απορρίψει την αγωγή της Εφεσείουσας εταιρείας. Γι' αυτό και θα επέτρεπα την έφεση.

Χ. ΜΑΛΑΧΤΟΣ, Δ.